

Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) imod — der vil komme Tilfredshed i store Kredse, hvis dette Lovforslag vedtages.

Markvorsen: Jeg vil takke den højtærede Finansminister for hans velvillige Udtalelser. Jeg har det bedste Haab om, at vi, naar Lovforslaget bliver henvist til et Udvalg og Udvalget faar Ministerens velvillige Assistance, da skal faa en god Lov ud deraf i en nær Fremtid. Ministeren mente, at jeg var særlig imod Bestemmelsen om de 10 pCt. Ja, jeg er en Modstander af, at der staar 10 pCt., jeg kunde ønske, at den højtærede Minister havde indsat i Lovforslaget noget tilsvarende som det, vi har i Lønningsloven af 26. Marts 1870 § 9, hvorefter Embederne og Bestillingerne deles i 4 Afdelinger, saaledes at den nederste Afdeling faar Tillæget beregnet efter dobbelt saa høj en Procent som den øverste Afdeling, medens det for de to mellemste Afdelinger beregnes efter Procenter derimellem. Hvis det kunde gøres saaledes, har jeg ikke noget imod, at der anvendes Procentberegning. Jeg er klar over, at det er Ministerens Hensigt at modvirke, at Udgifterne for Staten bliver uforholdsmæssig store. Jeg tvivler ikke om Ministeriets gode Hjertelag og gode Villie til at komme de betrængte til Hjælp, men jeg tror, at med en saadan Ordning som den nu af mig nævnte vilde vi alle kunne blive tilfredse. Vi kunde jo faa en Skala fra de laveststillede Funktionærer og op efter. Jeg tror, vi alle kunde være tilfredse dermed, og at Ministeren kunde være vel tjent dermed.

Jeg maa fremdeles fastholde, at det var bedst at lægge Indtægten til Grund for Beregningen af Tillæget i Stedet for Lønningen, endskønt jeg indrømmer, at der kan være noget i, at det bliver et stort Arbejde for Ministeriet; dog tror jeg ikke, det behøver at blive saa overvældende stort, som Ministeren vil give det Udseende af. Jeg tror, man kan slaa sig til Ro med de Skatteopgivelser, som er godkendte af Kommunalbestyrelserne, og at man ikke behøver noget Posekigeri. Jeg kan ikke se rettere, end at det bliver nogenlunde tilstrækkeligt og forsvarligt. Jeg fastholder bestemt, at der er Funktionærer, som har en lille Løn, men har en ret betydelig Kapital at faa Rentér af. Jeg ved ganske bestemt, at der er Funktionærer med en lille Løn, som siger: Vor Løn er kun en Biindtægt, vi har langt større Indtægt end den, Staten giver os. Og hvorfor skal en saadan Mand, fordi han kun har 1,400 Kr.

i Løn og maaske 4 Børn, have dette Tillæg, naar han ved Siden af har en Indtægt af maaske 3—4—5 ja flere Tusinde Kroner? Jeg kan ikke se det retfærdige deri, og hvis jeg bliver Medlem af Udvalget, vil jeg gøre, hvad der staar i min Magt, for at faa Tillæget fordelt saa retfærdigt som muligt efter min Opfattelse.

Jeg vil paa ny anbefale Lovforslaget til velvillig og forholdsvis hurtig Fremme, idet jeg gør Regning paa, at det skal i Udvalg. Udvalgsarbejdet kan nok snart blive færdigt, saa vi kan faa Lovforslaget vedtaget.

Abrahamsen: Jeg udtalte før, at hvis ikke dette Lovforslag paa meget væsentlige Punkter undergik Ændringer, vilde der ikke blive den Tilfredshed med Lovens Virkninger, som Finansministeren ventede sig. Det vilde imidlertid den højtærede Finansminister benægte. Den højtærede Minister gaar ud fra, at dette Lovforslag imødeses med store Forventninger, og at det vil vække Tilfredshed og Glæde i de Hjem, her er Tale om. Jeg tror ogsaa, det kan blive Tilfældet, naar det ændres paa de Punkter, som er paaapeget af alle Partiers Ordførere her i Salen. Saa tror jeg, at Glæden over Lovforslaget vil blive adskilligt større, end den var i Gaar, efter at Ministeren havde fremsat det her i Salen. Naar jeg desuden stillede Forslag i visse Retninger, blandt andet om at udvide Lovforslaget til ogsaa at gælde for det kommende Aar, gør det mig ondt, at den højtærede Finansminister erklærer, at dette ikke lader sig gøre. Den højtærede Minister er maaske ikke saa overbevist som jeg om, at den Dyrtid, vi er inde i, ikke vil være afsluttet med det Aar, som kommer. Jeg tror, at Forholdene i det Aar, der kommer, vil blive væsentlig de samme som Forholdene i det, der er gaaet, og jeg er overbevist om, at Staten ikke slipper for næste Aar at give Dyrtidstillæg, i alle Tilfælde i samme Omfang som det, der her er Tale om. Derfor forekommer det mig, at hvis man vilde tage lidt praktisk paa Tingene og hjælpe dem, som skal hjælpes, gjorde man det bedst ved ikke alene at give dem et Beløb een Gang for alle for det nu forløbne Aar, men ogsaa stillede dem et Beløb i Udsigt for det kommende Aar, uden at dette skulde være et Præcedens og have en længere Rækkevidde end for det Aar, som kommer, saa kunde der blive udbetalt $\frac{1}{12}$ maanedlig af det Beløb, som nu skal gives een Gang for alle: